

Sygn. akt **I ACa 384/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca – Sędzia: Mariola Głowacka

Sędziowie: Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

Maciej Rozpędowski /spr./

Protokolant: protokolant Ewelina Frąckowiak

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2020 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. O.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 29 października 2018 r. sygn. akt XII C 1310/18

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – (...) R. (...) kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Mariola Głowacka Maciej Rozpędowski

I ACa 384/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie z powództwa L. O. przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P. o zapłatę powództwo oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - (...) kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia i rozważania:

Powód L. O. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w P. kwoty 1 000 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania orzeczenia w sprawie do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów niniejszego procesu. Motywując żądanie pozwu zarzucił, że od dnia 8 marca 2011 r. był kilkadziesiąt razy przetransportowywany do Aresztu Śledczego w P.. Administracja Aresztu Śledczego w P. uniemożliwia powodowi kontakty listowne z rodziną

i bliskimi, a wszystkie listy są natychmiast odsyłane z powrotem do nadawcy. Takie postępowanie Aresztu Śledczego uznać należy, zdaniem powoda, za nękanie psychiczne co budzi konsekwencje odszkodowawcze.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa - Areszt Śledczy w P. zastępowany przez (...)wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany w pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda za okres przed dniem (...).W dalszej części pisma pozwany wskazał, że powód nie udowodnił roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Pozwany wskazał na sposób kontroli korespondencji oraz na fakt, że powód w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w P. składał wielokrotnie skargi na rzekomo niezasadne zwroty korespondencji i paczek i żadna z nich nie została uznana za zasadną. Pozwany podniósł również, że powód nie wskazała jakie dobro osobiste zostało naruszone przez pozwanego, ani nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Zgodnie z art.105 § 1 kkw skazanemu należy umożliwiać utrzymywanie więzi przede wszystkim z rodziną i innymi osobami bliskimi przez widzenia, korespondencję, rozmowy telefoniczne, paczki i przekazy pieniężne, a w uzasadnionych wypadkach za zgoda dyrektora zakładu karnego, również przez inne środki łączności oraz ułatwiać utrzymywanie kontaktów z podmiotami o których mowa w art.38§1kkw. Pozwany wskazał, że w kwestii postępowania z korespondencją oraz jej obiegiem funkcjonariusze Aresztu Śledczego w P. postępowali zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia (...) w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. z 2015 , poz 927) oraz rozporządzenia z dnia 2 października 2012 r. obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1153). Ponadto odnośnie korespondencji i jej obiegu funkcjonariusze stosowali obowiązujące do dnia 31 grudnia 2016 r. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno- porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. nr 152, poz. 1493) oraz stosują obowiązujące od 1 stycznia 2017 r. rozporządzenie z dnia 21 grudnia 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 2231). Niezależnie od powyższych aktów prawnych funkcjonariusze stosowali Zarządzenie nr (...) z dnia (...)r. Dyrektora Aresztu Śledczego w P. w sprawie porządków wewnętrznych. Następnie stosowali obowiązujące w tym zakresie zarządzenia nr (...), (...), (...) i (...) z dnia 21 czerwca 2018 r. Obok wskazanych zarządzeń funkcjonariusze w zakresie korespondencji i jej obiegu stosowali zarządzenie nr (...) z dnia 29 lutego 2016 r. i zarządzenie nr (...) z dnia (...) r. Dyrektora Aresztu Śledczego w P. w sprawie procedur postępowania funkcjonariuszy i pracowników cywilnych Aresztu Śledczego w P. wobec

IACa 384/19

osadzonych związanych z realizacją ustaleń Kodeksu Karnego Wykonawczego, Regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania oraz Regulaminu organizacyjno - porządkowego wykonywania kar pozbawienia wolności i porządku wewnętrznego w Areszcie Śledczym w P. i podległych oddziałach zewnętrznych. Uprzednio obowiązywało w tym zakresie zarządzenie nr (...), a obecnie obowiązuje zarządzenie nr (...) z dnia 20 października 2017 r. Pozwany podał także, że nie prowadzi się rejestru odmowy doręczenia korespondencji lub paczek dlatego też pozwanemu trudno jednoznacznie ustalić czy fakt taki miał miejsce. Ponadto podniósł, że powód nie wykazał że szkoda powstała w skutek niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej.

Na rozprawie w dniu 8 października 2018 r. powód doprecyzował, iż jego pozew dotyczy naruszenia dóbr osobistych przez pozwanego poprzez odmowę przyjęcia korespondencji od siostry powoda, co miało miejsce w roku 2017, a także korespondencji od kolegi M. C. z dnia (...). Nadto pozew dotyczy zwrotu korespondencji z maja 2018 r. od R. N. i z dnia 20 lipca 2018 r. od kolegi M. M. (2). Powód wskazał również na zdarzenie z kwietnia 2018 r. polegające na wprowadzeniu go w błąd co do uzyskania talonu na odzież.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód L. O. przebywał wielokrotnie w Areszcie Śledczym w P. począwszy od dnia 8 marca 2011 r. W okresie objętym żądaniem pozwu powód przebywał od(...). Powód jest zaliczony do kategorii osadzonych tzw. niebezpiecznych. Wobec powoda znajduje zastosowanie zarządzenie nr (...) Dyrektora Aresztu Śledczego w P. z dnia (...)w sprawie porządku wewnętrznego dla tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych

w oddziale penitencjarnym I Aresztu Śledczego w P. i wyznaczonym oddziale dla osadzonych stwarzających poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa aresztu – w oddziale A/V(...). Zgodnie z powyższym zarządzeniem korespondencja kierowana do osadzonego – w tym również polecona - może zawierać wyłącznie list lub dokumentację. W Areszcie Śledczym w P. po wpłynięciu przesyłki funkcjonariusz działu ochrony w ramach wykonywania obowiązków dokonuje kontroli przedmiotów przekazywanych na teren jednostki, w tym również dostarczanej korespondencji, za pomocą urządzenia do prześwietlania bagaży. W przypadku stwierdzenia w korespondencji zawartości niezgodnej z obowiązującym porządkiem wewnętrznym, nie jest ona przyjmowana na teren jednostki penitencjarnej, a pozwany jest zobowiązany zwrócić ją do nadawcy. Ponadto zwracana jest korespondencja skierowana do osadzonego, który nie przebywa w Areszcie Śledczym w P.. Nedoręczoną lub nieprzyjętą przesyłkę z korespondencją przekazuje placówce pocztowej albo oddaje pracownikowi placówki pocztowej lub innej osobie uprawnionej do doręczenia przesyłek, nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty jej wpływu do jednostki penitencjarnej, a w miarę możliwości udziela się informacji o aktualnym miejscu pobytu adresata. Jeżeli zaś chodzi o dostarczanie do wskazanej jednostki penitencjarnej paczki to są one zwracane do nadawcy na jego koszt, wówczas, gdy są niewłaściwie oznakowane lub opisane, w szczególności, gdy do paczki nie jest dołączony „talon” to jest potwierdzenie uzyskania przez osadzonego zgody Dyrektora na otrzymanie paczki z zawartością inną niż żywność, tytoń i artykuły higieny osobistej. Korespondencja prywatna (zwykła) osadzonych, zarówno wychodząca, jak i wpływająca do jednostki, nie jest ewidencjonowana. Nie ewidencjonuje się również jej zwrotu. Ewidencji podlega jedynie korespondencja urzędowa oraz korespondencja prywatna polecona.

Powód w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w P. składał wielokrotnie skargi do Dyrektora jednostki na rzekomo niezasadne zwroty korespondencji i paczek. Wnosił również skargi i zażalenia do Centralnego Zarządu Służby Więziennej oraz Dyrektora O. Służby Więziennej w P. na sposób załatwienia wcześniej wniesionych skarg. Wszystkie skargi powoda zostały uznane za bezzasadne. Powód każdorazowo otrzymywał szczegółowe wyjaśnienia i odpowiedzi w pismach właściwych organów, do których kierował skargi i formułował zarzuty.

IACa 384/19

W dniu 2 czerwca 2016 r. do Aresztu Śledczego w P. wpłynęła przesyłką o nr (...) adresowana do powoda zawierająca niedozwolony przedmiot, która została przekazana pracownikowi urzędu pocztowego w celu zwrócenia do nadawcy. Na skutek skargi powoda wszczęto postępowanie wyjaśniające i pismem z dnia(...). Dyrektor Aresztu Śledczego w P. wyjaśnił powodowi, że w miesiącu czerwcu wpłynęły do aresztu cztery przesyłki adresowane do powoda. Przesyłki które wpłynęły w dniu (...) o nr (...) oraz w dniu (...) o nr (...) zawierały niedozwolone przedmioty i zostały przekazane pracownikowi urzędu pocztowego w celu zwrócenia do nadawcy. Z kolei przesyłki adresowane do powoda, które wpłynęły w dniu(...) o nr (...) oraz w dniu (...) o nr (...) zostały przekazane pracownikowi urzędu pocztowego, z uwagi na to, że powód przebywał wówczas w Areszcie Śledczym W. M..

W dniu 19 września 2016 r. powód złożył skargę do Centralnego Zarządu Służby Więziennej na odmowę przyjęcia przez Areszt Śledczy paczki nadanej przez siostrę powoda I. K. zawierającej odzież. W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że powód w dniu 2 sierpnia 2016 r. otrzymał talon odzieżowo higieniczny na 2 pary skarpet, 2 sztuki slipów męskich oraz 2 sztuki koszulek. Talon ten powód powinien przekazać osobie z zewnątrz w celu dostarczenia mu wskazanych rzeczy. Nadto z rejestru odesłanych i dosyłanych paczek nie wynikało, aby w miesiącu wrześniu wpłynęła do powoda jakakolwiek paczka lub aby była ona odsyłana do nadawcy.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2017 r. w sprawie XII C 1512/16 Sąd Okręgowy w Poznaniu potwierdził prawidłowość i legalność postępowania funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w P. odnośnie korespondencji kierowanej do powoda. Sąd oddalił powództwo L. O. przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P. o zapłatę, w związku z jego roszczeniem odnośnie zwrotu kierowanej do niego korespondencji zawierającej niedozwolone przedmioty to jest książkę do nauki hiszpańskiego. Wyrok nie jest prawomocny.

W dniu 23 listopada 2017 r. powód złożył skargę w związku z odesłaniem przez Areszt Śledczy listu od siostry I. K.. Powodem nieprzyjęcia przesyłki była zawartość niezgodna z obowiązującym w jednostce porządkiem wewnętrznym.

W związku z tym skargi nie uwzględniono. Również Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej uznał skargę powoda za nieuzasadnioną.

W dniu 9 kwietnia 2018 r. złożył pisemną prośbę do Dyrektora Aresztu Śledczego w P. o wyrażenie zgody na wypisanie powodowi talonu odzieżowego na bieliznę osobistą. Powód twierdził, że został pouczony przez wychowawcę o tym, że bielizna może być wysłana przesyłką listową przez osobę z zewnątrz. Dnia 24 maja 2018 r. powód złożył skargę do Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej na nieprawidłowe pouczenie go o sposobie uzyskania odzieży, a także odesłanie przesyłki zawierającej bieliznę do nadawcy. Skarga została uznana za bezzasadną, bowiem wychowawca udzielił powodowi prawidłowych pouczeń odnośnie uzyskania zgody dyrektora Aresztu oraz talonu na zakup bielizny. W kolejnym piśmie z dnia (...) z tytułem „zażalenie” powód skarżył się na brak nadania biegu jego pisemnej prośbie z dnia 9 kwietnia 2018 r. kierowanej do Dyrektora Aresztu Śledczego w P. na wystawienie talonu na bieliznę osobistą. W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że powód nie złożył pisemnej prośby o wystawienie talonu na bieliznę, nie złożył również prośby ustnej o wypisanie talonu odzieżowego. Ponadto w dniu (...) Areszt wystawił talon na bieliznę i została ona odebrana w dniu 21 czerwca 2018 r. Skarga z dnia 16 czerwca 2018 r. została uznana za bezzasadną.

W dniu (...) powód złożył zawiadomienie do Prokuratury Krajowej o możliwości popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy służby więziennej Aresztu Śledczego w P.. Zawiadomienie o możliwości popełniania przestępstwa złożone w dniu (...) dotyczyło zwrotu do nadawcy

I ACa 384/19

korrespondencji nadanej w listopadzie 2017 r. przez siostrę powoda I. K.. Zawiadomienie z dnia (...)r. dotyczyło odesłania do nadawcy korespondencji z dnia (...) skierowanej do powoda przez M. C.. W zawiadomieniu z dnia 25 maja 2018 r. powód twierdził, że nie otrzymał listu od kuzyna R. N., natomiast w zawiadomieniu z dnia (...) wskazywał na odesłanie korespondencji od M. M. (2).

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie kserokopii dokumentów prywatnych i urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy.

Oceniając zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym kserokopie dokumentów, nie były kwestionowane przez strony, a również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Odnośnie przedłożonych do akt sprawy dokumentów Sąd I instancji wskazał, iż opierał się głównie na kopiach dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną. Wobec faktu, że żadna ze stron nie zaprzeczyła, że kopie te wiernie odzwierciedlają treść oryginałów Sąd nie znalazł podstaw, aby zobowiązywać strony do przedkładania przedmiotowych dokumentów w oryginałach. W efekcie tak przedstawione środki dowodowe na zasadzie art. 309 kpc w zw. z art. 244 kpc i art. 245 kpc miały pełną moc dowodową w tym postępowaniu.

Sąd Okręgowy uznał zeznania świadków J. N. i M. G. za w pełni wiarygodne. Świadek J. N. wyjaśniła jak wygląda procedura rozpoznawania skarg osadzonych na działania funkcjonariuszy Służby Więziennej, jakie są podstawy prawne rozpoznawania skarg, przywołała zasady przyjmowania korespondencji i ewentualnego jej zwrotu. Świadek wskazała, jakie wymogi powinny być spełnione, aby korespondencja mogła zostać przyjęta. Świadek wyjaśniła, że żadna ze skarg powoda związana z nieuzasadnionym zwrotem korespondencji nie została uwzględniona. Z kolei świadek M. G. zeznawał na okoliczność procedury kontroli korespondencji i paczek kierowanych do osadzonych, przyczyn zwracania paczek i korespondencji do nadawcy oraz wyjaśnił, że ze względu na znaczną ilość korespondencji kierowanej do osadzonych nie jest w stanie wskazać przyczyn odmowy przyjęcia korespondencji kierowanej do powoda.

Zeznania powoda L. O. Sąd I instancji uznał za częściowo wiarygodne. Za wiarygodne Sąd uznał przede wszystkim te zeznania, które były potwierdzone dokumentami złożonymi w sprawie. Nie ma natomiast, zdaniem Sądu Okręgowego, żadnych dokumentów, ani innych środków dowodowych, iż doszło do nieuzasadnionego zwrotu korespondencji kierowanej do powoda, o której powód pisze w zawiadomieniach kierowanych do Prokuratury Krajowej, z wyjątkiem korespondencji od I. K..

Na podstawie art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie z art. 217 § 3 kpc, sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Powód na rozprawie w dniu 8 października 2018 r. oświadczył, że w Sądzie Okręgowym w Poznaniu toczyły się sprawy o uniemożliwienie powodowi przez administrację Aresztu Śledczego w P. kontaktu z synem (sprawa XII C 299/17), uniemożliwieniu widzenia z kolegą (sprawa (...)K. (...)) oraz sprawa o uniemożliwienie widzenia z kuzynem (sprawa XII C 1302/16) oraz sprawa o uniemożliwienie widzenia z kuzynem T. (sprawa XII C 1345/16). Powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt powyższych spraw. W ocenie Sądu okoliczności, które za pomocą powyższych dokumentów zamierzał wykazać powód nie mają istotnego znaczenia

IACa 384/19

dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie czy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez zarzucane pozwanemu ograniczanie korespondencyjnych kontaktów z rodziną. Wobec powyższego, Sąd postanowieniem z dnia 29 października 2018 r. oddalił pozostałe wnioski dowodowe powoda.

Sąd Okręgowy zważył, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się od pozwanego zasądzenia kwoty 1 000 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenia jego dóbr osobistych poprzez niedoręczenie powodowi korespondencji oraz paczki, a tym samym uniemożliwienie powodowi utrzymywanie kontaktu z osobami bliskimi.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 k.c. powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki, tj. bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Zwrócić także należy uwagę, iż kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna.

Według Sądu I instancji w pierwszej kolejności konieczne było ustalenie działania (zaniechania), z którego, jak twierdzi poszkodowany, wynikała szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego. Rozważając kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa przewidzianej w art. 417 k.c. należy brać pod uwagę konstytucyjny model tej odpowiedzialności przewidziany w art. 77 Konstytucji, który łączy obowiązek naprawienia szkody jedynie z działaniem obiektywnie niezgodnym z prawem, eliminując znaczenie czynnika subiektywnego w postaci winy sprawcy szkody. Zgodnie z kolei z art. 361 § 1 kpc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. (§ 2 art. 361 kpc). Przez szkodę w rozumieniu art. 417 kc przepisu należy rozumieć także szkodę niemajątkową, a więc również krzywdę, o której mowa w art. 448 k.c., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że jeżeli źródłem odpowiedzialności jest szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, to jest ona oparta na przesłance bezprawności. Utrzymanie jako przesłanki tej odpowiedzialności także czynnika subiektywnego w postaci winy naruszałoby konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności

państwa za działania w sferze imperium (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r. III CZP 25/11).

Podstawą prawną żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest art. 23 kc i 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia powód może żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w

I ACa 384/19

odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Możliwość taką ustawodawca przewidział w art. 448 k.c. Przepis art. 24 k.c. statuuje domniemanie bezprawności działania naruszającego czyjeś dobro osobiste. Domniemanie bezprawności, które ustanowił ustawodawca w art. 24 kc zwalnia jedynie stronę domagającą się ochrony dobra osobistego od wykazania, że działanie naruszające cudze dobro osobiste było bezprawne. Nie zwalnia natomiast takiej osoby od wykazania, że do naruszenia jej dobra osobistego doszło na skutek działania czy też zaniechania sprawcy. Sąd Okręgowy podniósł, że jak wynika z przytoczonych przepisów, polskie prawo nie przewiduje zamkniętego katalogu dóbr chronionych prawnie. Tym niemniej, aby dochodzić zadośćuczynienia za ich naruszenie, nie wystarczy samo wskazanie zdarzenia, które spowodowało to naruszenie, ale także powód musi wskazać jakie konkretnie dobra osobiste zostały naruszone. Przy wyjaśnianiu istoty dóbr osobistych i związanych z nimi praw osobistych dominujący jest pogląd wskazujący, iż przy ocenie czy doszło do naruszenia dóbr osobistych decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to jaką reakcją wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Podkreśla się przy tym, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, którego ochrony domaga się osoba zgłaszająca żądanie należy brać pod uwagę całokształt okoliczności (tak Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga pierwsza. Część Ogólna Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki, uwagi do art. 23 k.c. Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2007). Wobec powyższego podkreślić należy, że powód nie sprecyzował z naruszeniem jakiego dobra osobistego wiąże swoje roszczenie.

Powód wywodził swoje roszczenie z bezprawnego, w ocenie powoda, działania pozwanego polegającego na niedoręczeniu powodowi korespondencji oraz paczek do niego kierowanych. Powód na rozprawie w dniu 8 października 2018 r. wskazał, że jego pozew dotyczy naruszenia dóbr osobistych przez pozwanego poprzez odmowę przyjęcia korespondencji od siostry powoda, co miało miejsce w roku 2017, a także korespondencji od kolegi M. C. z dnia 15 listopada 2017 r. Nadto pozew dotyczy zwrotu korespondencji z maja 2018 r. od R. N. i z dnia (...). od kolegi M. M. (2). Powód wskazał również na zdarzenie (...). polegające na wprowadzeniu powoda w błąd co do uzyskania talonu na odzież.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art.105 § 1 kw skazanemu należy umożliwić utrzymywanie więzi przede wszystkim z rodziną i innymi osobami bliskimi przez widzenia korespondencję, rozmowy telefoniczne, paczki i przekazy pieniężne a w uzasadnionych wypadkach za zgoda dyrektora zakładu karnego, również przez inne środki łączności, oraz ułatwiać utrzymywanie kontaktów z podmiotami o których mowa a art.38 § 1 kw.

Pozwany wskazał, że w kwestii postępowania z korespondencją oraz jej obiegiem funkcjonariusze Aresztu Śledczego w P. postępowali zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. z 2015 , poz 927) oraz rozporządzenia z dnia 2 października 2012 r. obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2012 r. poz.

1153). Ponadto odnośnie korespondencji i jej obiegu funkcjonariusze stosowali obowiązujące do dnia 31 grudnia 2016 r. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. nr 152, poz. 1493) oraz stosują obowiązujące od 1 stycznia 2017 r. rozporządzenie z dnia 21 grudnia 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 2231).

Kodeks karny wykonawczy w art. 8 a § 1 stanowi, że korespondencja skazanego pozbawionego wolności podlega cenzurze i nadzorowi, chyba że ustawa stanowi inaczej. Nadzór nad korespondencją oznacza kontrolę jej przekazywania bez konieczności zapoznawania się z jej

I ACa 384/19

treścią. (Komentarz do art. 8a KKW red. Lachowski 2016, wyd. 2/Lachowski, Legalis). Przepis art. 73 § 1 kodeksu karnego wykonawczego stanowi, że w zakładzie karnym utrzymuje się dyscyplinę i porządek w celu zapewnienia bezpieczeństwa i realizacji zadań kary pozbawienia wolności, w tym ochrony społeczeństwa przed przestępczością. Z kolei zgodnie z art. 73 § 2 kodeksu karnego wykonawczego, dyrektor ustala porządek wewnętrzny zakładu karnego. Zgodnie zaś z rozdziałem XIII punkt (...)zarządzenia nr (...) Dyrektora Aresztu Śledczego w P. z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie porządku wewnętrznego dla tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych w oddziale penitencjarnym I Aresztu Śledczego w P. i wyznaczonym oddziale dla osadzonych stwarzających poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa aresztu – w oddziale A/V(...), korespondencja kierowana do osadzonego, w tym również polecona, może zawierać wyłącznie list lub dokumentację. Kolejno kwestia ta regulowana była przez zarządzenia nr (...), (...), (...) i (...) z dnia 21 czerwca 2018 r. Obok ww. zarządzeń funkcjonariusze w zakresie korespondencji i jej obiegu stosowali zarządzenie nr (...) z dnia 29 lutego 2016 r. i zarządzenie nr (...) z dnia 6 czerwca 2016 r. Dyrektora Aresztu Śledczego w P. w sprawie procedur postępowania funkcjonariuszy i pracowników cywilnych Aresztu Śledczego w P. wobec osadzonych związane z realizacją ustaleń Kodeksu Karnego Wykonawczego, Regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania oraz Regulaminu organizacyjno- porządkowego wykonywania kar pozbawienia wolności i porządku wewnętrznego w Areszcie Śledczym w P. i podległych oddziałach zewnętrznych. Upřednio obowiązywało w tym zakresie zarządzenie nr (...), a obecnie obowiązuje zarządzenie nr (...) z dnia 20 października 2017 r. Kwestia postępowania z korespondencją kierowaną do osadzonych uregulowana była w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. z 2015 , poz 927). Zgodnie z § 115 ust. 4 powyższego rozporządzenia, nedoręczoną lub nieprzyjętą przesyłkę z korespondencją przekazuje się placówce pocztowej albo oddaje pracownikowi placówki pocztowej lub innej osobie uprawnionej do doręczenia przesyłek na podstawie odrębnych przepisów, nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty jej wpływu do jednostki penitencjarnej, a także udziela się, w miarę możliwości, informacji o aktualnym miejscu pobytu adresata. Stosownie do art. 113 a § 4 kodeksu karnego wykonawczego w zw. Z pkt 10 rozdziału XIII Porządku Wewnętrznego nr (...) skazany ma prawo otrzymać raz w miesiącu paczkę żywnościową, w skład której wchodzi artykuły żywnościowe lub wyroby tytoniowe zakupione za pośrednictwem zakładu karnego. Skazany może, za zezwoleniem dyrektora zakładu karnego, otrzymywać paczki z niezbędną mu odzieżą, bielizną, obuwiem i innymi przedmiotami osobistego użytku oraz środkami higieny. W celu otrzymania przedmiotów innych niż żywność, tytoń, artykuły higieny osobistej osadzony winien uzyskać zgodę dyrektora jednostki. Po uzyskaniu zgody na otrzymanie wskazanych przedmiotów, osadzony otrzymuje talon, z którym osoba przekazująca może dostarczyć przedmioty do jednostki (osobiście lub drogą pocztową). Dostarczona do jednostki paczka niewłaściwie opisana i oznakowana, a w szczególności bez załączonego talonu, zostaje zwrócona do nadawcy, na jego koszt.

Przenosząc powyższe uregulowania na grunt niniejszej sprawy Sąd I instancji doszedł do przekonania, że działanie pozwanej polegające na nedoręczeniu powodowi przesyłki od siostry I. K. wysłanej do powoda w listopadzie 2017 r. nie nosi znamion bezprawności. Przeciwnie, pozwany nie przyjmując na teren jednostki przedmiotowej przesyłki adresowanej do powoda, zaliczonego do kategorii osadzonych niebezpiecznych, zareagował prawidłowo. Przesyłka pochodząca od siostry powoda została poddana kontroli przez funkcjonariusza działu ochrony pełniącego służbę na terenie jednostki. Ponieważ stwierdzono w niej zawartość niezgodną z obowiązującym w jednostce porządkiem

wewnętrznym pozwany, zgodnie z wyżej wskazanymi przepisami, przekazał przedmiotową przesyłkę pracownikowi poczty, celem dokonania zwrotu do

IACa 384/19

nadawcy. Prawidłowość działań pozwanego potwierdza także okoliczność, że skargi powoda na niedoręczenie przesyłki nie zostały uwzględnione.

Odnosnie odmowy przyjęcia korespondencji pochodzącej od M. C. z dnia 15 listopada 2017 r., R. N. z maja 2018 r. i M. M. (2) z dnia 20 lipca 2018 r. Sąd I instancji wskazał, że powód nie wykazał, aby zdarzenia te miały w ogóle miejsce. Nie przedłożył na tę okoliczność żadnych dokumentów, poza zawiadomieniami składanymi do Prokuratury Krajowej w związku z uniemożliwieniem mu przyjęcia powyższej korespondencji. Nie złożył kopii składanych skarg czy zażaleń, pomimo, iż jak twierdził, zawsze wykonuje kopię dokumentów kierowanych do Dyrekcji Aresztu Śledczego, bądź Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej. Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, nie jest wiadomym, czy w ogóle korespondencja od wskazanych osób została nadana i czy faktycznie pozwany odmówił jej przyjęcia. Sąd Okręgowy dodał, że świadkowie przesłuchani w sprawie z inicjatywy strony pozwanej wskazali, że jednostka nie prowadzi rejestru zwróconej korespondencji lub paczek, nie byli też w stanie przypomnieć sobie wskazywanych przez powoda przesyłek. Także powód wskazał, że na podstawie złożonych przez niego zawiadomień Prokuratura nie zainicjowała żadnych postępowań.

Powód wskazywał, że doznał dalszego naruszenia dóbr osobistych, bowiem w dniu 9 kwietnia 2018 r. złożył pisemną prośbę do Dyrektora Aresztu Śledczego w P. o wyrażenie zgody na wypisanie talonu odzieżowego na bieliznę osobistą. Powód twierdził, że został pouczony przez wychowawcę o tym, że bielizna może być wysłana przesyłką listową przez osobę z zewnątrz. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że wychowawca udzielił powodowi prawidłowych pouczeń odnośnie uzyskania zgody dyrektora Aresztu Śledczego w P. oraz talonu na zakup bielizny. W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że powód nie złożył pisemnej prośby o wystawienie talonu na bieliznę, nie złożył również prośby ustnej o wypisanie talonu odzieżowego. Ponadto w dniu 25 maja 2018 r. Areszt Wystawił talon na bieliznę i została ona odebrana w dniu 21 czerwca 2018 r. Skarga powoda ponownie została uznana za bezzasadną.

Zatem, według Sądu I instancji, powód nie wykazał jakoby pozwany uniemożliwiał jemu utrzymywanie listownego kontaktu z osobami bliskimi, ani aby był nieprawidłowo pouczany co do przysługujących jemu uprawnień, czy odmawiano powodowi przekazywania otrzymywanych paczek z odzieżą. Pozwany zakwestionował jedynie, zgodnie z przepisami obowiązującymi powoda, sposób w jaki powód miał zamiar wejść w posiadanie korespondencji oraz odzieży i wyjaśnił powodowi jaka jest prawidłowa procedura umożliwiająca powodowi otrzymanie listów i paczki. Tym samym, zdanie Sądu Okręgowego, nie jest możliwe przypisanie pozwanemu bezprawności działania w powyższej kwestii. Skoro zatem działania pozwanego nie były bezprawne, wykluczone jest powstanie z tego tytułu jakiegokolwiek szkody po stronie powoda. Powód nie wykazał tym samym, aby jakiegokolwiek z jego dóbr osobistych doznało uszczerbku.

Wobec powyższego, z uwagi na brak wykazania bezprawności działania pozwanego oraz brak naruszenia poprzez działania pozwanego jakiegokolwiek dobra osobistego powoda, niezasadne okazało się żądanie zasądzenia zadośćuczynienia i tym samym Sąd I instancji oddalił powództwo.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 98 kpc obciążając nimi stronę powodową, która przegrała niniejszy proces. Koszty procesu stanowiła kwota 240 zł tytułem opłaty maksymalnej w sprawie o odszkodowanie lub o zadośćuczynienie związanej z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania (§ 14 pkt 26 w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia

IACa 384/19

22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805) oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (t. jedn. Dz.U. 2016, poz. 2261 ze zm.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył powód, zarzucając, iż ustalenia Sądu I instancji nie mają nic wspólnego z prawdą, a ponadto Sąd zaniechał, pominał wnioski dowodowe zawiadomień o popełnieniu przestępstwa kierowane przez powoda do Prokuratury, jak też błędnie Sąd uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanych świadków. Według skarżącego pozwany odsyłając do nadawcy listy i paczki kierowane do poda, łamał obowiązujące prawo powoda do utrzymywania kontaktów listownych z bliskimi, a także łamał prawo powoda do humanitarnego odbywania kary pozbawienia wolności.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Sąd odwoławczy podziela dokonane przez Sąd Okręgowy, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, ustalenia faktyczne oraz wywiedzione z tych ustaleń wnioski prawne.

Z treści apelacji wynika, że skarżący zarzuca Sądowi Okręgowemu wadliwą ocenę zeznań przesłuchanych w toku postępowania świadków J. N. i M. G., błędne przypisanie tym zeznaniom wiarygodności, a ponadto zarzuca błędy w ustaleniach faktycznych Sądu w przedmiocie postępowania przez stronę pozwaną z przesyłkami pocztowymi kierowanymi do powoda.

Zarzuty powyższe należy ocenić w pierwszej kolejności, gdyż tylko niewadliwie ustalony stan faktyczny może być podstawą oceny prawnej zgłoszonego roszczenia.

Zarzut błędnej oceny wiarygodności zeznań przesłuchanych przed Sądem świadków należy zakwalifikować jako zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc.

Dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc niezbędne jest wykazanie przez skarżącego, że Sąd I instancji naruszył granice swobodnej oceny dowodów.

Według Sądu odwoławczego takiego zarzutu apelujący skutecznie nie wykazał.

W wyroku z dnia 31 sierpnia 2005 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu (I ACa 456/05, niepublikowane) wskazał, że „ocena mocy i wiarygodności dowodów, przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, jest niepełna itp.”, podnosząc podobnie w wyroku z dnia 24 maja 2005 r. (I A Ca 1098/04, niepublikowane), że „dokonywanie oceny dowodu przez Sąd I instancji bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów”. W wyroku z dnia 7 października 2005 r. (IV CK 122/05) Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że „jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby z materiału tego dawały się wysnuć również wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo,

I ACa 384/19

wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona”.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów zgodnie z przedstawionymi powyżej zasadami, w granicach wyznaczonych przez przepis art. 233 § 1 kpc, a wynik tych ocen przedstawił w uzasadnieniu swego orzeczenia.

Oceny wiarygodności zeznań przesłuchanych świadków przez Sąd I instancji nie podważa, wbrew zarzutowi powoda, treść pisma z dnia 27 czerwca 2016 r. Z treści tego pisma (K. 72 -73) wynika, że rejestrowane są jedynie przesyłki polecone, czyli nie podlegają rejestracji przesyłki zwykłe, jak np. listy zwykłe czy paczki. Zeznania świadków J. N. i M. G., nie pozostają, wbrew zarzutowi skarżącego, w sprzeczności z treścią pisma powołanego w apelacji (ponadto świadek M. G. niemal w ogóle nie zeznawał na temat rejestracji przesyłek). Pismo z dnia 27 czerwca 2016 r. odnosi się do możliwości weryfikacji przesyłek poleconych, którym nadawany jest numer, który umożliwia weryfikację korespondencji. Autor pisma – Dyrektor Aresztu Śledczego – wyraźnie we wstępie pisma wskazuje, że wobec podania przez powoda tylko nadawcy przesyłki i daty, kiedy mogła ona dotrzeć do Aresztu, Dyrektor przeanalizował wykaz korespondencji poleconej, która była kierowana do Aresztu Śledczego z Urzędu Pocztowego. W dalszej części pisma Dyrektor posługuje się numerami poszczególnych przesyłek poleconych.

Informacja o tym, że w Areszcie nie prowadzi się rejestru przesyłek zwykłych wynika również z notatki służbowej z dnia (...). (K. 95) pracownika cywilnego D. Organizacyjno – (...) Biuro Podawcze D. R.. Z notatki służbowej z dnia (...). (K. 94) sporządzonej przez Technika D. Ewidencji Aresztu Śledczego w P. M. K. wynika, że nie prowadzi się rejestru zwracanych listów, a wyjątek stanowi jedynie korespondencja nieopłacona przez nadawcę.

Ponadto nawet gdyby wszystkie wymienione przez powoda, rzekomo bezpodstawnie zwrócone przesyłki, przy czym co do części wymienionych przez powoda przesyłek skarżący nie wykazał, jak to zasadnie stwierdził Sąd Okręgowy, aby w ogóle zostały przez wskazane osoby wysłane do powoda, podlegały ewentualnie rejestracji przez administrację Aresztu Śledczego, to sama rejestracja takich przesyłek nie przesądza jeszcze o zasadności roszczenia powoda. Powód był zobowiązany wykazać, że dochodzi ochrony określonego, istniejącego dobra osobistego oraz że dobro to zostało przez zarzucane przez powoda działanie pozwanego zagrożone lub naruszone. Bezprawność jako przesłanka ochrony dóbr osobistych objęta jest natomiast domniemaniem i jest spełniona jeżeli pozwany nie udowodni, że jego działanie nie było bezprawne.

Wskazanemu obowiązkowi dowodowemu powód nie sprostał, a wbrew intencjom powoda wymogu udowodnienia tych okoliczności nie spełniają skargi, zawiadomienia, czy inne pisma kierowane przez powoda do poszczególnych instytucji, gdyż obejmują one wyłącznie twierdzenia powoda, czyli osoby zainteresowanej pozytywnym, korzystnym ich rozpoznaniem.

W zakresie części przesyłek, jak już była o tym mowa, skarżący nie wykazał aby zostały one przez wskazanych znajomych powoda wysłane do Aresztu Śledczego, w którym przebywał powód, a tym samym skarżący nie wykazał aby określone przez powoda dobro osobiste zostało zarzucanym przez powoda działaniem pozwanego naruszone. Podobnie w zakresie zarzucanego przez powoda rzekomego wprowadzenia przez pozwanego w błąd skarżącego w kwestii możliwości uzyskania talonu na odzież, zasadne, prawidłowe ustalenia Sądu I instancji przeczą wersji przedstawionej przez skarżącego, który nie wykazał swych przeciwnych twierdzeń. W przedmiocie przesyłki od

IACa 384/19

siostry powoda pozwany wykazał natomiast, że nie działał bezprawnie zwracając te przesyłkę, tym samym podważając skutecznie wskazane powyżej domniemanie bezprawności.

Również bezzasadny jest zarzut powoda pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodów z zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa kierowanych przez skarżącego do Prokuratury Krajowej.

Bezzasadność wskazanego zarzutu wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd I instancji wskazał, że „W dniu 11 grudnia 2017 r., 21 lutego, 25 maja i 5 sierpnia 2018 r. powód złożył zawiadomienie do Prokuratury Krajowej o możliwości popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy służby więziennej Aresztu

Śledczego w P.. Zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa złożone w dniu 11 grudnia 2017 r. dotyczyło zwrotu do nadawcy korespondencji nadanej w listopadzie 2017 r. przez siostrę powoda I. K.. Zawiadomienie z dnia 21 lutego 2018 r. dotyczyło odesłania do nadawcy korespondencji z dnia 15 listopada 2017r. skierowanej do powoda przez M. C.. W zawiadomieniu z dnia (...) powód twierdził, że nie otrzymał listu od kuzyna R. N., natomiast w zawiadomieniu z dnia 6 sierpnia 2018 r. wskazywał na odesłanie korespondencji od M. M. (2).

Okoliczność bezsporna, a nadto zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z dnia 21 lutego 2018 r.- k. 149, z dnia 25 maja 2018 r. – k. 150, z dnia 6 sierpnia 2018 r. – k. 151.”.

Powód w apelacji jedynie ogólnikowo formułuje omawiany zarzut, nie wskazując których, z podaniem daty, zawiadomień on dotyczy, a jak wynika z przytoczonego fragmentu uzasadniania Sądu Okręgowego, Sąd przeprowadził dowód z zawiadomień powoda, dokonując na ich podstawie ustaleń faktycznych.

W przytoczonym fragmencie uzasadnienia, w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd, Sąd I instancji wymienił wszystkie zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa dokonane przez powoda i wymienione w piśmie skarżącego z dnia 31 sierpnia 2018 r. Tylko te zawiadomienia znajdują się w aktach sprawy na kartach od (...)

Również bezzasadne są zarzuty apelacyjne powoda wadliwych ustaleń faktycznych Sądu I instancji, oparte o analogiczne, przedstawione powyżej, podstawy. Nie mogą wywołać zamierzonego przez skarżącego skutku zarzuty błędnych ustaleń faktycznych ograniczające się wyłącznie do przedstawienia własnych twierdzeń przez skarżącego, własnej wersji zdarzeń, czy stanu faktycznego, bez wykazania wadliwości Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów czy ustaleń faktycznych, w odniesieniu do całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego. O zasadności omawianego zarzutu nie może przesadzać wyłącznie niezadowolenie skarżącego z dokonanej przez Sąd oceny dowodów i opartych o nią ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że poczynione ustalenia są niezgodne z twierdzeniami powoda, a do tego sprawdza się zasadniczo wniesiony środek odwoławczy.

Powód nie sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu (art. 6 kc) i nie wykazała dochodzonego roszczenia. Skarżący nie udowodnił swych twierdzeń, że pozwany, pracownicy Aresztu Śledczego w P., swym zachowaniem naruszyli dobra osobiste powoda, w sposób objęty jego twierdzeniami. Ustalenia faktyczne Sądu I instancji w tym przedmiocie są prawidłowe i nie zostały skutecznie podważone przez skarżącego w apelacji.

W oparciu o niewadliwe ustalenia Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych, zasadnych ocen materialnoprawnych zgłoszonego przez powoda roszczenia, mając na uwadze konieczne przesłanki roszczenia z przepisów art. 23 kc, art. 24 § 1 kc i art. 448 kc, oddalając wniesione powództwo.

I ACa 384/19

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono odpowiednio do jego wyniku na podstawie przepisów art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 99 kpc oraz §§ 14 pkt 26 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Małgorzata Mazurkiewicz – Talaga Mariola Głowacka Maciej Rozpędowski

--	--	--